Legenda říká, že v době, kdy Bůh rozdával svět, na Kyrgyzy zapomněl. Když se potom ozvali, dostali kus ráje.

Věřím, že kdo viděl Kyrgyzstán, na tyto věty si před spaním občas vzpomněl. Ve chvilce, kdy člověk slastně ulehá a před zavřenými víčky se mu ještě promítají jemné a syté barvy přírody, roztáčí se myšlenky jako barevná sklíčka kaleidoskopu. A taková je celá země. Stačí nehnutě sedět a pozorovat, jak se krajina mění jako střípky, jaké obrazce vytváří, každý kousek je jinak barevný a každý obrazec ve vás zanechává úžas.

Po příjezdu z Uzbekistánu jen pomalu, nenápadně, stále máte pocit, jako byste hranice ještě nepřekročili. Krajina je rovinatá, vesničky se snaží ukrýt za úzkými, řídkými, rychle rostoucími topoly a oči pořád vyhledávají žlutou barvu čerstvých lepjošek. V Oshi, hraničním a hlavním městě jihozápadního regionu, procházíte osskym bazarem jako zrcadlovým bludištěm do jiného světa. Ještě naposledy ulehnout do postele uzbecké restaurace, zapamatovat si obraz šátků na hlavách žen a už pomalu přecházíte do módu plstěných čepic kyrgyzských mužů.